

enten saaledes, at der træffes Foranstaltning til, at al Aflysning regnes at være sket i det første Aar, eller saaledes, at al Aflysning opsættes, indtil samtlige Aflysningssummer ere fastsatte. *Mindretallet under Nr. 1* var tilbøjeligt til at gaa den første Vej, som baade hurtigst vil skaffe Tienden ud af Verden og være fordelagtigst for Tiendeyderne, men som naturligvis vil koste noget og derfor efter dette Mindretals Opfattelse kun bør følges, naar der gøres Indrømmelse fra deres Side, som have al Fordelen ved Aflysningen. Da der ingen Tilbøjelighed viste sig til en saadan Indrømmelse, holdt dette Mindretal sine dertil sigtende Ændringsforslag tilbage. *Flertallet* gik derimod den modsatte Vej ved at stille Forslag (*Nr. 36*) om, at alle Aflysningssummer skulle regnes fra 1. Januar 1908, saa at altsaa Tiendeyderne skulle vedblive at betale Tienden som hidtil indtil Udgangen af 1907. Derved vil en Del af den Fordel, Lovforslaget tilsigter at bringe Tiendeyderne, forsvinde, og det endelige Ophør af enhver fra Tienden udspringende Forpligtelse udskydes i flere Aar. Hermed staar Ændringsforslag Nr. 34 i Forbindelse, hvorefter ingen Aflysning kan træde i Kraft før 1. Januar 1908. *Mindretallet under Nr. 1* maa fraraade disse Ændringsforslags Vedtagelse.

Samtlige de af hele Udvalget stillede Ændringsforslag hidrøre paa en enkelt Undtagelse nær fra *Mindretallet under Nr. 1*. Men da de fleste af dem ere berørte af *Flertallet* i Begyndelsen af denne Betænkning, kan dette Mindretal indskrænke sig til følgende supplerende og berigtigende Bemærkninger:

Efter at *Mindretallet under Nr. 1* havde gjort opmærksom paa flere Fejl i § 2, 4de Stykke, og stillet Ændringsforslag til Rettelse deraf, fremkom fra Landbrugsministeren en Omredaktion af dette Stykke (Ændringsforslag Nr. 9). Mod dette Ændringsforslag har *Mindretallet under Nr. 1* kun det at bemærke, at det er en nødvendig Følge af *Mindretallets* Forslag om at optage Statslaan straks (*Nr. 15*), at de

halvaarlige Ydelser til Aflysningssummernes Forrentning og Afbetaling maa tilkomme Statskassen. Derom stiller *Mindretallet* Ændringsforslag under Nr. 10.

Til de angaaende Ændringsforslag *Nr. 25* af *Flertallet* gjorde Bemærkninger, skal *Mindretallet* føje den, at Paragraffens 2det Stykke i det hele er uklart. Der foreskrives heri, at Tiendekommissæren skal prøve Forlig; dersom Indsigelser af den i 1ste Stykke ommeldte Art fremsættes. Men 1ste Stykke handler ogsaa om Indsigelser, der fremsættes af Kommissæren selv, og det Spørgsmaal opstaar da, hvorledes han skal kunne prøve Forlig, naar han selv er den ene Part. Det er dette, Ændringen sigter til; idet den gaar ud paa, at Forligsprøven kun skal foretages mellem Tiendeejer og Tiendeyder. Men dertil følger Ændringsforslaget en meget vigtig Bestemmelse, som slet ikke findes i Lovforslaget, nemlig at Forlig mellem disse ikke ere gyldige uden Landbrugsministerens Godkendelse. Dette er nødvendigt for at forebygge Kollusioner mellem Parterne, som ellers vilde være i Stand til at faa Loven gjort anvendelig paa Ydelser, der ikke ere Tiender.

Ændringsforslag *Nr. 26* gaar ud paa at afhjælpe en Fejl i § 10, sidste Punktum. Efter dette skal nemlig Tiendekommissionen stadfæste en for den indanket Forretning, dersom Klage over Tilsidesættelse af den formelle Fremgangsmaade forkastes. Men det er selvfølgelig ikke Mening. Thi den Omstændighed, at en Tiendeyder uden Grund anker over formelle Mangler, kan ikke medføre, at „den afholdte Forretning“, som kan være paaanket af andre Personer af reelle Grunde, skal stadfæstes uden med Forbehold af senere Behandling af slige Anker.

Ændringsforslagene til § 20 (*Nr. 40—42*), stillede af *Mindretallet under Nr. 1*, følge af dets Forslag om straks at udbetale Aflysningssummerne kontant til Tiendeejerne. Som ovenfor bemærket, tilsiger Billighed, at der ydes Sognepræster, der til Dels lønnes med Tiende, et Tilskud til det Tab i Indtægter, de ville lide; dersom *Mindretallets* Forslag om